

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: INGEBORG

Citation: Stuckenberg, Viggo: "INGEBORG", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg02-shoot-workid69858/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Der er Livet: at være en
og bære Hundredfold Sue paa Gren,

at være en — og sprede omkring
Knopskæl fra tusinde Blade i Spring.

INGEBORG

I

Lykken i min Sjæl!
Lykken er dit Billed
langs mit Levnedes Veje
mellem Blomster stillet,

rejt paa Bjærgkam,
rejt i dunkle Dale,
— maler jeg dit Billed,
maa jeg Lykken male.

Underlig er Lykken —
tit en Sol, der bygger
Flammebro fra Himlen
ned blandt Jordens Skygger,

tit en Sol blandt Skyer,
ikke til at finde,
sidder dog og lyser
fjernt bag Bjærgetinde,

ligger som et Frøkorn
i den mørke Muld,
gemmer, skjult, en Verden
af smaa Blomster fuld.

Ak, saa dybt er fæstet
Lykkens Moderfrø,
kan ej, én Gang saæet,
visne bort og dø,

lever, om end Natten
spandt de Blomster ind,
— lever, som dit Billed
lever i mit Sind.

II

Der er ej dine Hænder,
dit Haar, som jeg gad tegne
mit Blik sig stille vender
imod helt andre Egne.

Jeg ser saa lys en Slette,
jeg ser saa tæt en Lund,
der gaar din Sjæl at flette
i Krans hver levet Stund,

der gaar din Sjæl at sanke
i Sum, hvad Livet bragte,
saa mangen bitter Tanke,
som det gør ondt at magte,

saa mange stolte Stunder
i Livets Kongsgaard levet,
saa mangt et Lykkeunder,
som fattigt Støv er blevet;

der gaar din Sjæl at hæve,
hvad Dagen spandt med Purpurtraad,
der gaar din Sjæl at væve
til Solsæck Nattens Taagegraad,

og al min Sjæl gaar frem mod din
saa ung og lys som Livets Gud
og spinder om dig Solens Lin
og stryger evig Natten ud.

III

Du kommer til mig og spørger
om det, som du ikke fatter,
og jeg svarer dig ud fra min Viden,
og du kommer og spørger mig atter:

Hvorfor er vi Mennesker usle,
hvorfor er I Mænd saa smaa,
hvorfor maa alle de svigte,
som jeg trode saa inderligt paa?

Hvorfor dør deres Hjærte og Hjerne
saa hastig som Dugfald for Sol,
hvorfor styrter de fattigt i Støvet
deres Ungdoms kongelige Stol?

Og jeg ser i dine Øjne en Jammer
saa dyb som Livsens Forlis,
og jeg ser i dit Øje en Stoithed,
hvid som Snefjældes Is;

Jeg ser i dit Øje dit Hjærte
stirre mod de højeste Bjerge,
og jeg glemmer de hule Dale
og alle de krybende Dværge.

IV

Nu brister i alle de Kløfter,
som fured og sprængte mit Sind,
Alverdens fagreste Blomster
for Sommerens sagte Vind.

Thi to, som elsker hinanden,
kan volde hinanden mer' ondt
end alle de argeste Fjender,
som hævner sig Jorden rundt;

og to, som elsker hinanden,
kan læge de ondeste Saar
blot ved at se paa hinanden
og glatte hinandens Haar.

V

Jeg var Barn den Gang, jeg vandt dig,
du var Barn som jeg,
begge drømte vi at danse
hen ad Livets Vej.

Ak, den Haand, som nu jeg holder,
byder ikke op til Dans,
og min egen fletter ikke
længer Blad og Blomst i Krans.

Og det Blik, som nu jeg møder,
praler ej med Vaar,
sænker sig i mit saa stille
som omkring min Haand dit Haar.

. . . Men den Haand, som jeg nu holder,
er saa stærk og fast,
og min egen haard og barket
af de Greb, som brast.

VI

Lykken mellem to Mennesker
er hverken Hu! eller Hej!
snarest er den et ensomt Græs,
der grønnes paa stenet Vej.

Lykken mellem to Mennesker
er hverken Kys eller Klap,
snarest er den et Skumringssus,
der aander, hvor Solen slap.

Lykken mellem to Mennesker
er som den dunkle Nat,
stille, men med de tusinde,
tavse Stjerner besat.
